

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

บทบาทของการศึกษาต่อชีวิตมนุษย์ในสังคมข่าวสารสารสนเทศ (Information Technology) นั้น เป็นที่ยอมรับกันแล้วว่า นอกเหนือจากปัจจัยสี่ประการที่เป็นความต้องการพื้นฐานของมนุษย์แล้ว การศึกษาได้กลายเป็นปัจจัยที่ห้าซึ่งช่วยให้มนุษย์มีการเรียนรู้ และพัฒนาตนเองให้เหมาะสมกับความต้องการ และความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นตลอดเวลา การศึกษาจึงเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาประเทศ โดยเฉพาะการศึกษาเพื่อพัฒนาทักษะด้านภาษา อันได้แก่ ความสามารถในการอ่านออกเขียนได้ให้เกิดขึ้นกับทุกคน เป็นความจำเป็นอย่างเร่งด่วนที่จะต้องให้ความสำคัญเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนในชาติที่จะส่งผลต่อการพัฒนาประเทศต่อไป (ถนอมศรี เหลาหา, 2535)

การพัฒนาทรัพยากรบุคคลให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวจะเรียนรู้ภาษาประจำชาติเพียงอย่างเดียวนั้นไม่พอ จำเป็นที่จะต้องเรียนรู้ภาษาที่สามารถใช้สื่อสารกับสังคมอื่น ๆ ได้ ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหนึ่งที่ยึดว่าเป็นภาษาสากลเพราะเป็นภาษากลางสำหรับชนต่างชาติต่างภาษาทั่วโลก เป็นภาษาที่ใช้ติดต่อระหว่างนานาชาติ ทั้งในวงการบันเทิง ธุรกิจ ราชการ และการเมืองระดับประเทศ เมื่อวิทยาการและเทคโนโลยีต่าง ๆ เจริญขึ้น โดยลำดับ การติดต่อคมนาคมทุกด้านสะดวกและรวดเร็ว จะเห็นได้ว่าทุกวันนี้ในชีวิตประจำวันของคนเรานั้น ภาษาอังกฤษมีบทบาทสำคัญมากขึ้น เช่น ชื่อสินค้า อาหาร เกมกีฬาต่าง ๆ มักจะมีภาษาอังกฤษกำกับอยู่ด้วยเสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งขณะนี้ประเทศไทยได้มีนโยบายการส่งเสริมให้ชาวต่างชาติมาท่องเที่ยวและมาลงทุนในประเทศ เพื่อเป็นการแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจตกต่ำของประเทศ โดยให้ปี พ.ศ. 2541-2542 เป็นปีท่องเที่ยวไทย หรือที่เรียกว่าปี Amazing Thailand 1998-1999 ฉะนั้นคนไทยจึงจำเป็นต้องเกี่ยวข้องกับการใช้ภาษา โดยเฉพาะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เพื่อที่จะเป็นสื่อกลางเชื่อมโยงความเข้าใจซึ่งกันและกัน ซึ่งปัจจุบันได้มีการใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางในการติดต่อสื่อสาร ทำให้ภาษาอังกฤษมีบทบาทเป็นภาษานานาชาติมากขึ้น (Larry E. Smith, ed., 1983) นอกจากนั้นหนังสือหรือตำราวิชาการต่าง ๆ จะมีการตีพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษเป็นส่วนใหญ่ดัง ัญชวลี แจ่มเจริญ จินตนา สุขุมาก และชำเลื่อง มีมะนันท์

(2526) ได้กล่าวไว้ว่า ภาษาอังกฤษเป็นกุญแจแห่งคลังความรู้ ช่วยให้มีความรู้พื้นฐานในการศึกษาต่อในระดับสูงและยังช่วยในการศึกษาหรือค้นคว้าวิชาการจากต่างประเทศได้กว้างขวาง และในการศึกษาต่อในสาขาวิชาต่าง ๆ การติดตามความเจริญก้าวหน้าทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี การติดต่อระหว่างประเทศทางด้านเศรษฐกิจและการเมือง ตลอดจนการศึกษาศิลปวัฒนธรรมของชนชาติอื่นๆ จะต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือสื่อสารระหว่างกันและกันทั้งสิ้น ภาษาอังกฤษจึงเป็นภาษาต่างประเทศที่ชนชาติต่าง ๆ นำมาใช้มากที่สุด ในโรงเรียนทั้งในระบบและนอกระบบมากกว่าภาษาอื่นใด ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการได้เล็งเห็นความสำคัญและบรรจุวิชาภาษาอังกฤษไว้ในหลักสูตรตลอดมาจนถึงปัจจุบัน ดังนั้นภาษาอังกฤษจึงมีบทบาทสำคัญทั้งด้านการติดต่อสื่อสารระหว่างชนชาติต่าง ๆ ด้านการแสวงหาความรู้เพิ่มเติม และที่สำคัญที่สุดคือ การนำมาใช้เป็นเครื่องมือประกอบอาชีพในธุรกิจที่สามารถนำเงินจากต่างประเทศเข้ามาได้มาก เช่น การส่งสินค้าออกและการท่องเที่ยว เป็นต้น (สมิตรา อังวัฒนกุล, 2539)

ประเทศไทยก็ตระหนักถึงข้อเท็จจริงข้อนี้ และยอมรับว่าการเรียนภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่สำคัญและจำเป็น เพราะภาษาอังกฤษมิใช่เป็นเพียงภาษาที่ใช้พูดกับผู้นั้นเจ้าของภาษาเท่านั้น แต่ยังมีการใช้ติดต่อระหว่างชนชาติที่ต่างก็ใช้ภาษาอื่นด้วยกัน เช่น คนไทยติดต่อกับคนญี่ปุ่น เกาหลี หรือจีน เป็นต้น และการรู้ภาษาอังกฤษทำให้ทราบความเคลื่อนไหว การเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ทั่วโลก และเป็นสื่อวัฒนธรรมอันจะเป็นหนทางทำให้เกิดความเข้าใจอันดีกับนานาชาติด้วย

ฉะนั้นจะเห็นได้ว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่มีบทบาทสูงสุดในบรรดาภาษาต่างประเทศอื่น ๆ แต่การเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในโรงเรียนตามหลักสูตรชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) กำหนดให้นักเรียนได้เลือกเรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเลือกเสรีตามความสนใจและความพร้อมของนักเรียน แต่เนื่องจากโรงเรียนส่วนใหญ่ได้เห็นความสำคัญและความจำเป็นของภาษาอังกฤษ จึงได้บังคับให้เป็นวิชาบังคับเลือก (สุไร พงษ์ทองเจริญ, 2525) โดยเฉพาะโรงเรียนมัธยมศึกษาที่มีชื่อเสียงและตามเมืองใหญ่ ๆ โดยครูจะเป็นผู้ปรับเนื้อหาให้เหมาะสมกับกลุ่มนักเรียนของตน โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ นักเรียนมีความรู้ตามควรและพอเป็นเครื่องประดับสติปัญญาเท่านั้น (กรมวิชาการ, 2535)

แต่การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยก็ประสบปัญหาในการเรียนการสอน คือ นักเรียนไม่เห็นความจำเป็นของภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กในชนบท ซึ่งมีสิ่งแวดล้อมอย่างไทย มีชีวิตอยู่อย่างไทย ๆ แทบจะไม่มีโอกาสที่จะได้พูดภาษาอังกฤษเลย นอกจากเวลาเรียนภาษาอังกฤษในห้องเรียนเท่านั้น นักเรียนจึงมีความจำเป็นที่จะต้องใช้อังกฤษน้อยมาก และที่สำคัญการที่จะสอนภาษาอังกฤษให้ได้ผลสมตามความมุ่งหมายนั้น ต้องอาศัยความร่วมมือทั้ง

ทางด้านครู ตำราเรียน อุปกรณ์การเรียนการสอน และอื่น ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งปริมาณและคุณภาพของครู (สมิตรา อังวัฒนกุล, 2539) นอกจากนั้นปัญหาที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งก็คือ ความแตกต่างระหว่างบุคคลและความพร้อมของนักเรียน ซึ่งเป็นปัญหาที่ครูผู้สอนจะต้องจัดบทเรียนให้มีความเหมาะสมและต้องให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร การจัดการเรียนการสอนจึงต้องคำนึงถึงความพร้อมของนักเรียน โดยการสำรวจความรู้พื้นฐานของนักเรียนก่อน ให้โอกาสนักเรียนแต่ละคนได้ตรวจสอบความสามารถเพื่อจะได้เรียนในเนื้อหาที่เหมาะสม และยังสามารถทราบความก้าวหน้าของตนอย่างสม่ำเสมอ (กิตานันท์ มลิทอง, 2536)

เนื่องจากแนวการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันนี้จะมีความแตกต่างจากการสอนภาษาอังกฤษแนวเดิมซึ่งมีผู้สอนเป็นศูนย์กลาง ผู้สอนส่วนใหญ่ใช้วิธีการแปล ไม่มีกิจกรรมเร้าความสนใจนักเรียน และส่งเสริมให้นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษด้วยการท่องจำ การเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามแนวเดิมนั้นครูเป็นผู้มีบทบาทมากที่สุด ผู้เรียนก็มักจะใช้ภาษาในการตอบคำถามของครูตามคำถามของครู ตามข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเรื่องที่ครูสอน ผู้เรียนไม่มีโอกาสจะใช้ภาษาออกเหนือจากสิ่งที่ตนเคยจำและท่องมา ซึ่งส่วนมากจะเป็นความจำประเภทกฎเกณฑ์ ลักษณะของการเรียนการสอนจะทำให้ผู้เรียนมีลักษณะเป็นฝ่ายรับ (Passive Learner) เพราะขาดกิจกรรมที่จะส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาที่เขาจะสร้างขึ้นมาบนพื้นฐานของสิ่งที่เคยเรียนไปแล้ว จึงทำให้ผู้เรียนขาดความกระตือรือร้นในการเรียน (ศิริวรรณ ร่มเย็น, 2534)

ดังนั้นปัญหาในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในแนวเดิมก็คือ การที่ผู้เรียนไม่มีส่วนร่วมในการเรียนการสอน โดยจะมีครูผู้สอนเป็นผู้กำหนด มีบทบาทมากที่สุดรวมทั้งเป็นศูนย์กลางของการเรียนการสอน จึงทำให้ผู้เรียนไม่ประสบผลสำเร็จในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเท่าที่ควร เพราะวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาทักษะ ซึ่งจะต้องมีการฝึกฝนบ่อย ๆ ไม่ว่าจะเป็นทักษะการพูด การฟัง การอ่าน และการเขียน ผู้เรียนจึงจะเกิดความชำนาญและความสามารถที่จะนำเอาความรู้ด้านภาษาอังกฤษไปใช้ในชีวิตประจำวันและการศึกษาในชั้นสูงต่อไปได้ เพราะฉะนั้นในการจัดการเรียนการสอนเพื่อให้บรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ จึงจำเป็นต้องให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียนการสอนให้มากที่สุด ให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียนการสอน และจัดประสบการณ์ตรงให้แก่ผู้เรียน

ฉะนั้นจะเห็นได้ว่าการแก้ปัญหาในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ก็คือ ต้องให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษ ทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจที่จะเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งกระทำได้โดยการเพิ่มประสิทธิภาพในการสอนภาษาอังกฤษ ก็คือ การนำแนวสอนแนวใหม่ โดยการให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียนการสอน เรียนตามความสามารถของตน ตลอดจนให้ผู้เรียน

เป็นศูนย์กลางของการเรียน และกระบวนการที่จะทำให้การเรียนการสอนบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ นั้นนับเป็นสิ่งสำคัญ ดังที่สไนย์ ประยูร (2527) กล่าวว่า การสอนเป็นขั้นตอนสำคัญที่สุดที่จะทำให้ นักเรียนได้รับความรู้ ความเข้าใจและเจตคติที่ดีต่อบทเรียน การสอนโดยใช้สื่อการสอน เช่น โทรทัศน์ ภาพนิ่ง เทปบันทึกเสียง ภาพยนตร์ วิทยุ เป็นวิธีที่ดีที่สุดในการกระตุ้นความอยากเรียนอยากรู้ แต่ต้องรู้จักใช้และต้องรู้จักหาเทคนิควิธีการสอนที่จะใช้เป็นสื่อกลางในการเชื่อมโยงประสบการณ์ต่าง ๆ ให้กับนักเรียน ซึ่งสื่อกลางนั้นก็คือ "สื่อการสอน" นั่นเอง สื่อการสอนจึงควรเข้ามามีบทบาทในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยการนำสื่อหลาย ๆ ชนิดมาใช้ร่วมกันอย่างสัมพันธ์กัน และส่งเสริมซึ่งกันและกัน สื่ออย่างหนึ่งอาจสร้างความสนใจ อีกอย่างหนึ่งอธิบายข้อเท็จจริงในเนื้อหา สื่ออีกอย่างหนึ่งอาจก่อให้เกิดความเข้าใจลึกซึ้ง อีกทั้งทำให้ผู้เรียนได้เรียนโดยใช้ประสาทสัมผัสหลาย ๆ ทางจะช่วยให้เกิดการเรียนรู้ได้ดียิ่งขึ้น การนำสื่อเหล่านั้นมาใช้ร่วมกันอย่างมีระบบและสอดคล้องกับเนื้อหา แล้วจัดเป็นชุดสำเร็จรูปนั้นเราเรียกว่า "ชุดการสอน" (Instructional Package)

จิตรา คันธวงศ์ (2534) ได้เสนอวิธีการหนึ่งที่ครูผู้สอนจะสามารถแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในการสอนภาษาอังกฤษได้ก็คือ การจัดเนื้อหา และกิจกรรมการเรียนการสอนให้เหมาะสม โดยการสร้างชุดการสอนที่มีสื่อสร้างความสนใจและคงความสนใจของผู้เรียน

นอกจากนั้น สมภพ จรนิพนธ์ (2531) ได้กล่าวถึงชุดการสอนว่า ชุดการสอนเป็นนวัตกรรมและเทคโนโลยีทางการศึกษาอย่างหนึ่งที่เหมาะสมและน่าจะนำมาใช้กับการเรียนการสอน เพราะ ชุดการสอนเป็นระบบสื่อประสมอย่างหนึ่ง ที่นำสื่อการสอนหลายอย่างมาสัมพันธ์กันเพื่อถ่ายทอดเนื้อหาสาระ ในลักษณะที่สื่อแต่ละชิ้นส่งเสริมสนับสนุนกันและกันสอดคล้องกับวิชา หน่วยการเรียนรู้ หัวเรื่อง และวัตถุประสงค์ของวิชานั้น ๆ เพื่อช่วยให้ นักเรียนเกิดการเรียนรู้มีประสิทธิภาพ (อ้างถึงใน วนิดา อัคราช, 2536) ซึ่งประโยชน์ของชุดการสอนนั้น สันทัต ภีบาลสุข และพิมพ์ใจ ภีบาลสุข (2525) วรกิต วัตต์เข้าหลาม (2534) ได้กล่าวไว้พอจะสรุปได้ว่า ช่วยให้ผู้เรียนสนใจในบทเรียนนั้น ยิ่งขึ้น ช่วยตอบสนองความต้องการในการทำกิจกรรมการเรียนการสอน ผู้เรียนได้รับความรู้ในแนวเดียวกัน ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ส่งเสริมการทำงานเป็นกลุ่ม เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงออก แก้ปัญหา ในกรณีที่ครูขาดหรือขาดแคลนผู้ชำนาญเฉพาะวิชา สร้างความมั่นใจให้กับครูผู้ใช้เป็นอย่างดี สามารถวัดและประเมินผลได้ตรงตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ ส่งเสริมการเรียนการสอนนอกกรอบ และสามารถถ่ายทอดเนื้อหาวิชาที่มีความซับซ้อนได้ดี เนื่องจากชุดการสอนได้ผลิตและจัดไว้อย่างเป็นระบบ มีสื่อและอุปกรณ์สำเร็จรูป คู่มือการใช้ และที่สำคัญ คือ สามารถนำไปใช้ได้ทันที

ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยที่ วนิดา อัครราช (2536) เสนอแนะว่า การผลิตชุดการสอนจะช่วยแก้ปัญหาทางด้านอุปกรณ์การศึกษา และช่วยปลูกฝังบุคลิกอันพึงประสงค์ที่ดี ให้แก่เยาวชนของชาติให้เป็นพลเมืองที่มีคุณภาพ เอื้อประโยชน์ในการพัฒนาประเทศต่อไป

ปัจจุบันในการเรียนการสอนหลักไวยากรณ์ในวิชาภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของ กาล (Tense) ต่าง ๆ แล้ว Present Perfect Tense เป็นเรื่องที่มีความซับซ้อนกว่ากาลอื่น ๆ ที่นักเรียนเคยเรียนมาแล้ว อาทิเช่น Present Tense, Past Tense รวมทั้ง Future Tense เพราะ Present Perfect Tense เป็น Tense ที่นำไปใช้ในเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ใช้กับทั้ง 3 Tense ที่กล่าวมาข้างต้น กล่าวคือ Present Perfect Tense จะเป็นการใช้กับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้วในอดีต ปัจจุบันก็ยังมีความเกี่ยวเนื่องกันอยู่ และยังจะเกิดขึ้นต่อไปอีกในอนาคตด้วย กริยาที่นำมาใช้กับประโยค Present Perfect Tense ก็ต้องใช้กริยาช่องที่ 3 (Past Participle) นอกจากนั้นยังมีคำต่าง ๆ ที่นำมาใช้ในประโยคอีก เช่น คำว่า since, for, ever, never, already หรือ yet เป็นต้น และจากการประเมินผลในเนื้อหาที่ ปรากฏว่ามีนักเรียนที่สอบไม่ผ่านจุดประสงค์การเรียนรู้จำนวนมาก และโดยจากประสบการณ์ที่ผู้วิจัยได้ทำการสอนเนื้อหาวิชานี้ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เป็นเวลา 9 ปีมาแล้วนั้น ผู้วิจัยจึงคิดว่า น่าจะได้รับการแก้ปัญหาที่ โดยการสร้างสื่อการสอนสำหรับเนื้อหาที่ ซึ่งเป็น "ชุดการสอน" ที่ประกอบด้วยสื่อหลาย ๆ อย่าง โดยสร้างอย่างมีระบบ และสามารถนำสื่อเหล่านั้นไปใช้ได้สะดวก และเพื่อให้ทราบว่า "ชุดการสอน" นี้มีคุณภาพและประสิทธิภาพจริงจึงควรมีการเปรียบเทียบกับการสอนปกติ เพื่อที่จะให้ได้ทราบว่า ชุดการสอนที่สร้างขึ้นสามารถทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ในเนื้อหาที่ว่าการสอนปกติที่นักเรียนได้เรียนกับอาจารย์ประจำวิชา และเพื่อนำชุดการสอนนี้ไปเผยแพร่ต่อไป

จากหลักการและเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยเชื่อว่าชุดการสอนเป็นนวัตกรรมและเทคโนโลยีการศึกษาที่สามารถนำมาใช้ปรับปรุงกระบวนการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง Present Perfect Tense ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งชุดการสอนแบบศูนย์การเรียนรู้ เพราะเนื่องจากจะเป็นการนำสื่อการสอนหลาย ๆ ชนิดมาใช้ร่วมกันแล้ว ยังมุ่งเน้นการเรียนการสอนแบบกระบวนการกลุ่มด้วย ผู้เรียนสามารถที่จะช่วยเหลือซึ่งกันและกันได้ และทุกคนมีโอกาสดำเนินมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งเป็นประสบการณ์ตรงที่ผู้เรียนจะได้รับ ทำให้ผู้เรียนสามารถจดจำได้อย่างแม่นยำ นอกจากนั้นการเรียนชุดการสอนแบบศูนย์การเรียนรู้ยังเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความสามารถของตนเองออกมาได้ และที่สำคัญคือ การเรียนการสอนแบบนี้ นอกจากจะทำให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

คือ การเรียนการสอนแบบนั้นนอกจากจะทำให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ แล้วผู้เรียนก็จะเกิดทัศนคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษด้วย และเนื่องจากเนื้อหา เรื่อง Present Perfect Tense นั้นมีความซับซ้อน การใช้สื่อการสอนเพียงอย่างเดียวอย่างหนึ่งจะไม่สามารถทำให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความประสงค์ที่จะสร้างชุดการสอนแบบศูนย์การเรียนวิชาภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 บทที่ 3-6 เรื่อง Present Perfect Tense และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดการสอนกับการสอนปกติว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่ เพื่อนำชุดการสอนที่สร้างขึ้นไปใช้ประโยชน์ในการเรียนการสอน และเป็นแนวทางในการสร้างชุดการสอนอื่น ๆต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย

1.2.1 เพื่อสร้างชุดการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เรื่อง Present Perfect Tense ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80

1.2.2 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง Present Perfect Tense ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนจากชุดการสอนกับการสอนปกติ

1.3 สมมติฐานการวิจัย

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เรื่อง Present Perfect Tense กลุ่มที่เรียนจากชุดการสอนสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนกลุ่มที่เรียนจากการสอนปกติ

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

1.4.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียน ขามแก่นนคร อำเภอเมืองขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2540 จำนวน 12 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 511 คน

1.4.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียน ขามแก่นนคร อำเภอเมืองขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2540 จำนวน 2 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 80 คน ได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) จากประชากร 12 ห้องเรียนแล้วจับฉลากเป็นกลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/10 จำนวน 40 คน และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/8

1.4.3 เนื้อหาที่ใช้ในการทดลองเป็นเนื้อหาที่มีคำศัพท์ ไวยากรณ์ ที่มีความยากง่ายในระดับเดียวกับเนื้อหาในหนังสือ Discoveries Book 3 (อ.015) Lesson 3-6 ซึ่งเป็นแบบเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของสำนักพิมพ์อื่น ๆ ที่กระทรวงศึกษาธิการได้อนุญาตให้ใช้เป็นแบบเรียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

1.4.4 ระยะเวลาในการทดลอง ทำการทดลองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2540 ใช้เวลาทดลอง 6 คาบ คาบ ละ 50 นาที

1.4.5 ตัวแปรที่ศึกษา

1.4.5.1 ตัวแปรต้น คือ วิธีการสอน 2 วิธี คือ

- การสอนโดยใช้ชุดการสอน
- การสอนตามปกติ

1.4.5.2 ตัวแปรตาม คือ

- ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง Present Perfect Tense ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งได้มาจากการทดสอบโดยใช้แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

1.4.6 การวิจัยครั้งนี้ไม่ได้ศึกษาถึงฐานะทางเศรษฐกิจ เพศ อายุ และสังคม ของกลุ่มที่ศึกษา

1.5 ข้อตกลงเบื้องต้น

กลุ่มตัวอย่างไม่เคยเรียนเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง Present Perfect Tense มาก่อน

1.6 นิยามศัพท์เฉพาะ

1.6.1 นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2540 โรงเรียนขามแก่นนคร อำเภอเมืองขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น

1.6.2 แบบทดสอบ หมายถึง แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 บทที่ 3-6 เป็นแบบทดสอบแบบปรนัยชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

1.6.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลต่างของคะแนนหลังเรียนและคะแนนสอบก่อนเรียน ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

1.6.4 การสอนปกติ คือ การสอนที่ใช้สอนนักเรียนในกลุ่มควบคุมตามแผนการสอนในคู่มือครูจากการสอนภาษาอังกฤษ Discoveries Book 3 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 บทที่ 3-6 ของอาจารย์จำนงจิต ลัตตบงกช ซึ่งจะมีสื่อการสอนดังนี้ แผนที่โลก แผนที่ประเทศไทย แบบฝึก และเทปบันทึกเสียง

1.6.5 ชุดการสอน หมายถึง ชุดการสอนเรื่อง Present Perfect Tense ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยยึดระบบการผลิตชุดการสอนแผนจุฬาฯ (ชัยยงค์ พรหมวงศ์, 2520) ซึ่งชุดการสอนนี้เป็นชุดการสอนแบบกลุ่มกิจกรรม หรือชุดการสอนแบบศูนย์การเรียนรู้ของอาจารย์ชัยยงค์ พรหมวงศ์ ซึ่งประกอบด้วย (1) ชุดการสอนหน่วยการเรียนรู้ที่ 1 ซึ่งมีศูนย์กิจกรรมจำนวน 4 ศูนย์ และศูนย์สำรองอีก 1 ศูนย์ และ (2) ชุดการสอนหน่วยการเรียนรู้ที่ 2 ซึ่งมีศูนย์กิจกรรมจำนวน 4 ศูนย์ และศูนย์สำรองอีก 1 ศูนย์ โดยกิจกรรมต่าง ๆ ในชุดการสอนนี้จะสอดคล้องกับเนื้อหาบทเรียน เรื่อง Present Perfect Tense

1.6.6 ประสิทธิภาพของชุดการสอน หมายถึง คุณภาพของชุดการสอนที่สามารถทำให้เกิดการเรียนรู้มีประสิทธิภาพได้ตามเกณฑ์ที่ยอมรับ โดยมีค่าประสิทธิภาพกระบวนการ ต่อประสิทธิภาพของผลลัพธ์อยู่ในระดับที่ยอมรับได้ 80/80 โดย

80 ตัวแรก เป็นค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละของคะแนนที่นักเรียนได้รับจากการทำแบบฝึกหัด

80 ตัวหลัง เป็นค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละของคะแนนที่นักเรียนได้รับจากการทำแบบ

ทดสอบหลังเรียน

1.6.7 ค่าดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness Index : E.I.) หมายถึง อัตราค่าเฉลี่ยคะแนนของกลุ่ม เมื่อเปรียบเทียบกับคะแนนความก้าวหน้าในการเรียนรู้ที่ผู้เรียนทำได้กับค่าเฉลี่ยของคะแนนความก้าวหน้าของผู้เรียนควรจะได้สูงสุด หลังจากการเรียนรู้ด้วยชุดการสอนแล้ว โดยกำหนดค่าดัชนีประสิทธิผลไว้ .50 ขึ้นไป ซึ่งคำนวณตามวิธีของ Goodman, Fletcher and Schneider (1980) ดังนี้

คะแนนสอบหลังเรียน - คะแนนสอบก่อนเรียน

$$\text{ค่าดัชนีประสิทธิผล (E.I.)} = \frac{\text{คะแนนเต็ม} - \text{คะแนนสอบก่อนเรียน}}{\text{คะแนนเต็ม} - \text{คะแนนสอบก่อนเรียน}}$$

1.6.8 กลุ่มทดลอง หมายถึง นักเรียนกลุ่มที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง Present Perfect Tense จากชุดการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

1.6.9 กลุ่มควบคุม หมายถึง นักเรียนกลุ่มที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง Present Perfect Tense ตามแผนการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

1.6.10 คะแนนผลการเรียน หมายถึง คะแนนที่ได้จากการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของ
กลุ่มตัวอย่างในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2539 ซึ่งแบ่งได้เป็น 3 กลุ่ม คือ

กลุ่มที่ 1 เด็กเก่ง คือเด็กนักเรียนที่มีผลการเรียนร้อยละ 80 ขึ้นไป

กลุ่มที่ 2 เด็กปานกลาง คือเด็กนักเรียนที่มีผลการเรียนร้อยละ 60-79

กลุ่มที่ 3 เด็กอ่อน คือเด็กนักเรียนที่มีคะแนนผลการเรียนต่ำกว่าร้อยละ 60

1.7 ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1.7.1 ได้ชุดการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์
ที่ตั้งไว้ คือ 80/80 และมีค่าดัชนีประสิทธิผลไม่น้อยกว่า .50

1.7.2 ได้ทราบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียน
โดยใช้ชุดการสอน

1.7.3 เป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนในการใช้สอน เรื่อง Present Perfect Tense
ในการสอนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลาย

1.7.4 เป็นแนวทางในการส่งเสริมการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็น
ศูนย์กลาง